



**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII  
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: [cncd@cncd.org.ro](mailto:cncd@cncd.org.ro)

**HOTĂRÂREA NR. 431  
din 22.07.2008**

**Dosar nr.:** 311/2008

**Petiția nr.:** 5746 din data 15.04.2008

**Petent:** D I

**Obiect:** modul de soluționare a cauzei deduse judecății instanței judecătorești

**I. Numele, domiciliul sau reședința părților**

**I.1. Numele, domiciliul sau reședința petenților**

I.1.1. D I cu domiciliul în

**II. Obiectul sesizării**

2.1. Sesizarea petentului vizează modul de soluționare a cauzei deduse judecății instanței judecătorești, în speță doasrul 1889/2005.

**III. Descrierea presupusei fapte de discriminare**

3.1. Prin plângerea adresată Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării petentul arată că a solicitat o amânare în cadrul procesului, însă nu a fost acodată, judecarea cauzei s-a făcut fără citarea sa legală, nu au fost ascuțați marotorii propuși de petent, și a fost pronunțată o sentință prin care a fost condamnat tot petentul, a fost scos de sub acuzare inculpatul, pe motivul retragerii plângerii, fără a se ține cont de precizările petentului.

3.2. Petentul se plânge împotriva judecătorului care a soluționat cauza considerând că a încălcat obligațiile profesionale și deontologice.



#### **IV. Procedura de citare**

4.1. Urmare petiției înregistrate sub nr. 5746 din 15.04.2008, în temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, art. 21-27 și art. 28-32 din procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicată în Monitorul Oficial nr. 348 din 6 mai 2008, a fost ridicată din oficiu excepția de tardivitate a introducerii plângerii și excepția de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

4.2. Prin adresa înregistrată cu nr. 6164 din 24.04.2008, excepția de tardivitate a introducerii plângerii și a necompetenței materiale, motivată, a fost comunicată petentului, deoarece obiectul petiției viza modul de soluționare al unui proces aflat pe rolul instanțelor de judecată.

4.3. Prin adresa cu nr. 7952 din 05.06.2008, Colegiul Director a solicitat petentului să își prezinte propriile apărări față de excepțiile ridicate până la data de 16.06.2006.

4.4. Prin adresa cu nr. 8785 din 23.06.2008, petentul a comunicat punctul său de vedere în scris cu privire la aspectele sesizate și excepțiile ridicate.

#### **V. Susținerile părților**

##### **Susținerile petenților**

5.1.1. Prin plângerea înregistrată cu nr. 5746 din 15.04.2008 și adresa cu nr. 8785 din 23.06.2008, se arată că prin sentința penală pronunțată în dosarul 1880/2006 a fost încălcat dreptul petentului la un proces echitabil, fără a se ține cont de cererea de amânare a petentului adresată instanței la data de 11.01.2006 și 28.01.2006. Instanța nu a citat petentul și a anulat dreptul de a fi audiat martorul propus de acesta.

5.1.2. De asemenea, instanța a achitat inculpatul cu motivația că a fost retrasă plângerea, lucru neadeverat, în opinia petentului, deoarece s-a precizat că retragerea plângerii este acceptabilă doar în condițiile în care și inculpatul își retrage plângerea împotriva petentului. Cauza a fost judecată pe fond în lipsa petentului fără a se cere consimțământul părții.

5.1.3. Față de excepția de tardivitate, petentul arată că nu este cunoscător de legi și că nu avea de unde să știe dacă o faptă de discriminare se anunță în termen de un an, considerând că a fost discriminat în cadrul procesului la care face trimitere în petiție.

5.1.5. Petentul arată că în anul 2007 a făcut o plângere la Judecătoria Curtea de Argeș unde a propus martori, admiși de instanță însă aceștia nu s-au prezentat. Petentul arată că instanța de judecată este influențată datorită gradelor de rudenie existente între judecători și personalul angajat la instanță. Petentul consideră că judecătorii aplică legea după bunul lor plac, deși se utilizează căile de atac și se introduc plângeri împotriva măsurilor dispuse de Parchet sau alte instanțe.



## VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. **În fapt**, Colegiul Director reține că sesizarea petentului vizează modul de soluționare al unor cauze civile și penale deduse soluționării instanțelor judecătorești, și cu privire la nerespectarea, în opinia petentului, a unor aspecte procedurale, existența unor cauze de abținere sau recuzare, precum și soluțiile pronunțate de instanțele de judecată.

7.1. **În drept**, analizând susținerile petenților și excepțiile invocate din oficiu, Colegiul Director reține în primă instanță excepția tardivității introducerii sesizării de către petenți, urmând a soluționa acest aspect.

7.2. Față de obiectul petiției, astfel cum rezultă din modul în care este redactat, coroborat circumstanțierii faptelor rațiune tempore, Colegiul Director constată că, în speță, alegația săvârșirii faptelor de discriminare vizează acte sau fapte care au luat naștere și au produs efecte în data de 11.01.2006 și 28.01.2006, precum și fapte incerte sub aspectul momentului săvârșirii pe parcursul anului 2007. Acest aspect rezultă expresis verbis din petiție precum și din punctul de vedere formulat de petent. (vezi infra parag. 5.1.1.-5.1.5.)

7.3. În raport cu aceste observații de fapt, coroborat prevederilor art. 20 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director reține că „(1) Persoana care se consideră discriminată poate sesiza Consiliul în termen de un an de la data săvârșirii faptei sau de la data la care putea să ia cunoștință de săvârșirea ei”.

7.4. Corelativ circumstanțierii faptelor de discriminare rațiune tempore, termenul prevăzut în art. 20 alin.1 este un termen de procedură, reprezentând intervalul de timp înăuntrul căruia trebuie îndeplinit actul de sesizare al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării cu privire la săvârșirea unor fapte sau acte de discriminare. Din interpretarea alin.1 al art. 20, Colegiul Director reține că legiuitorul a instituit un termen legal, circumscris unui interval determinat de timp, în speță, de un an de zile, care începe să curgă de la data săvârșirii faptei sau de la data la care putea să ia cunoștință petentul de săvârșirea ei, constituind astfel un termen peremptoriu.

7.9. Or, față de aspectele reținute mai sus în raport cu introducerea petiției înregistrate la Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării cu nr. 5746 din 15.04.2008, Colegiul Director a constatat că plângerea, sub aspectul respectivelor susțineri este tardiv introdusă.

7.10. Pe de alta parte, Colegiul nu poate primi argumentele petentului în sensul că nu este cunoscător de legi și nu avea de unde să cunoască prevederile O.G. nr. 137/2000, republicată. Or, în cauză, criticile și susținerile petentului nu pot fi primite devreme ce legile se publică în Monitorul Oficial al României (partea I) după ce au fost adoptate de parlament cu respectarea procedurii stabilite, inclusiv promulgarea lor de către Președinte. Prin publicarea legii există prezumția că ea devine cunoscută de către subiectele de drept beneficiare ale drepturilor prevăzute de lege cât și de cele care sunt chemate să o respecte, nimeni neputând invoca în apărarea sa necunoașterea legii pentru



actele și faptele cu conținut juridic pe care le-a săvârșit, potrivit principiului „nemo censetur ignorare legem”.

7.12. Având în vedere motivele expuse și înscrisurile aflate la dosar, Colegiul Director urmează a admite excepția de tardivitate a introducerii plângerii în raport cu faptele care fac obiectul plângerii.

7.13. Subsecvent, Colegiul Director ia în discuție excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării relativ la obiectul petiției, excepție invocată din oficiu, urmând a soluționa acest din urmă aspect.

7.14. Raportat la obiectul plângerii, Colegiul Director observă că, în exercitarea competențelor sale, este chemat să se pronunțe cu privire la aspecte corelative înfăpturii actului de justiție, în speță în cursul desfășurării procedurilor penale sau civile în fața instanțelor de judecată. Constituția României în art.1 alin.4 prevede că: „Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor-legislativă, executivă și judecătorească în cadrul democrației constituționale”.

7.15. Or față de aceste aspecte, Colegiul Director ia act de Decizia nr.322/2001 publicată în Monitorul Oficial nr.66/2002, prin care Curtea Constituțională reține: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.6 pct.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în cap.VI, intitulat “Autoritatea judecătorească”, principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. ...În scopul garantării independenței... prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor...prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. ...Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art.125 alin.(1) din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Curtea reține, de asemenea, că activitatea de judecată se înfăptuiește, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători, întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.(2) din Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.”

7.16. Colegiul ia act de prevederile art.125 alin. 1, alin.2. și alin.3 din Constituția României care statuează înfăptuirea justiției potrivit legii, dispunând



că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

7.17. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (vezi în acest sens hotărîre pronunțată în cauza Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, parag. 45, coroborat cu hotărârile pronunțate în cauzele Benthem v. the Netherlands, 23 October 1985, Series A no. 97, p. 17, para. 40; H. v. Belgium, 30 November 1987, Series A no. 127, p. 34, para. 50; and Belilos v. Switzerland, 29 April 1988, Series A no. 132, p. 29, para. 64).

7.18. Astfel, în raport cu petiția, așa cum este formulată, Colegiul Director reține că în cauză sunt aplicabile principiile organizării și îndeplinirii justiției în țara noastră, transpuse în Constituția României și care statuează în art. 126 alin.1 că „În România justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Coroborând acest aspect fundamental incident petiției deduse soluționării, Colegiul Director este de opinie că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza statuările instanțelor judecătorești, nu se poate pronunța sine qua non asupra aspectelor corelative actului de justiție, ori cu privire la aspectele procedurale ale procesului civil sau penal. C.N.C.D. nu poate adresa instrucțiuni instanțelor, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate.

7.19. Pe de altă parte, reținem că textul constituțional din art.129 statuează că „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac.

7.20. Colegiul ia act ca potrivit Legii nr.304 din 28 iunie 2004 privind organizarea judiciară, cu modificările și completările ulterioare, art.7 că: „(1) Toate persoanele sunt egale în fața legii, fără privilegii și fără discriminări. (2) Justiția se realizează în mod egal pentru toți, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, avere, origine ori condiție socială sau de orice alte criterii discriminatorii.

Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor aprobat prin Hotărârea nr.328 din 25 august 2005 și publicat în Monitorul Oficial nr. 815 din 8 septembrie 2005 prevede în art.7 că: „Judecătorii și procurorii au îndatorirea să promoveze supremația legii, statul de drept și să apere drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor” iar în art.8 „Judecătorii și procurorii sunt obligați să respecte egalitatea cetățenilor în fața legii, asigurându-le un tratament juridic nediscriminatoriu, să respecte și să apere demnitatea, integritatea fizică și



morală a tuturor persoanelor care participă, în orice calitate, la procedurile judiciare.”

În același sens, Legea nr. 303 din 28 iunie 2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare art. 4 prevede că: „(1) Judecătorii și procurorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, precum și egalitatea lor în fața legii și să asigure un tratament juridic nediscriminatoriu tuturor participanților la procedurile judiciare, indiferent de calitatea acestora, să respecte codul deontologic al judecătorilor și procurorilor și să participe la formarea profesională continuă.”

7.21. Legea nr. 303/2004 prevede în art. 97 că: „(1) Orice persoană poate sesiza Consiliul Superior al Magistraturii, direct sau prin conducătorii instanțelor ori ai parchetelor, în legătură cu activitatea sau conduita necorespunzătoare a judecătorilor sau procurorilor, încălcarea obligațiilor profesionale în raporturile cu justițiabilii ori săvârșirea de către aceștia a unor abateri disciplinare. (2) Exercitarea dreptului prevăzut la alin.1 nu poate pune în discuție soluțiile pronunțate prin hotărârile judecătorești, care sunt supuse căilor legale de atac.

De asemenea, Legea nr. 317 din 1 iulie 2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, prevede în art. 44: „Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește prin secțiile sale, rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor, pentru faptele prevăzute în Legea nr.303/2004, republicată”.

7.20. Având în vedere motivele expuse și înscrisurile aflate la dosar, Colegiul Director urmează a admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D. în raport cu faptele care fac obiectul plângerii, C.N.C.D. neputând să adreseze instrucțiuni instanțelor, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

### COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția tardivității introducerii plângerii ridicată din oficiu în cauză
2. Admite excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării relativ la obiectul plângerii, ridicată din oficiu în cauză
3. Clasarea dosarului
4. O copie a hotărârii se va transmite petentului D I cu domiciliulu în



## VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

## VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

### Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Președinte

*(concedie ordinară)*

C.N.C.D.  
Vicepreședinte  
CORINA COMȘA

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU - Membru

TRUINEA PAULA ROXANA – Membru

VASILE ANA MONICA - Membru

**Data redactării 04.08.2008**

Red. D.G., Tehnored. A.P., exem. 7

**Notă:** prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

